

תת"ע 4734/04/13 - מדינת ישראל נגד בן שמעון מאיר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 4734-04-13 מדינת ישראל נ' בן שמעון מאיר
תיק חיצוני: 21200678452

בפני	כב' השופט אהרן האוזרמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	בן שמעון מאיר
	ע"י ב"כ עוה"ד כרמית תירם

החלטה

הובאה בפני בקשה שכותרתה "**בקשה דחופה להורות למזכירות להנפיק אישור הפקדה**" שעניינה המשך לגזר הדין בתיק האמור מיום 4/5/14 במסגרתו נפסל הנאשם בהתאם להסדר טיעון שהביאו בפני באי כוח הצדדים, בהעדרו של הנאשם, למשך 8 חודשים (בניכוי 30 ימי פסילה מנהלית שריצה).

על פי סעיף 2 בגזר הדין האמור נפסל הנאשם לתקופה של 7 חודשים וזאת במצטבר לכל פסילה אחרת ובגזר הדין נרשם "**הפסילה תחל לא יאוחר מיום 1/7/14**".

טענת הנאשם הינה פשוטה וברורה והיא כי הנאשם לא נהג מיום 1/7/14 בהתאם להבנתו את הכתוב בגזר הדין ומאחר ולא נרשם בגזר הדין בפירוש כי עליו להפקיד את רישיון הנהיגה, הנאשם לא חשב ולא הבין כי עליו להפקיד את רישיון הנהיגה.

לבקשה צורף תצהיר על פיו מצהיר הנאשם כי חדל מלנהוג בהתאם להבנתו את החלטת בית המשפט ככתוב בגזר הדין וזאת החל מיום 1/7/14.

טענת ב"כ הנאשם הינה כי לאור העובדה כי הנאשם לא נהג במשך 7 חודשים יש לראות בכך ריצוי של תקופת הפסילה שהוטלה עליו.

ב"כ הנאשם מפנה לגזר הדין כאמור וטוענת כי בגזר הדין לא נקבע כי על הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה או לנקוט בכל פעולה אחרת וכי קריאה של גזר הדין מעלה כי בית המשפט הורה למעשה כי הפסילה תחל לא יאוחר מיום

1/7/14, וכך היה.

ב"כ הנאשם מבקשת כדי למנוע עיוות דין לשיטתה, כי אבהיר את גזר הדין בכך שאורה למזכירות להנפיק אישור הפקדה בהתאם לגזר הדין ל-7 חודשים מיום 1/7/14.

ביום 18/2/15 התקיים דיון בבקשה אליו התייצב גם הנאשם. הנאשם חזר והצהיר בפני, תחת אזהרה, כי לא נהג משך התקופה זאת מאחר וגזר הדין שניתן בהעדרו נמסר לו לאחר מכן והנאשם הבין מקריאתו כי הוא פסול מיום 1/7/14.

הנאשם נחקר בחקירה נגדית ועמד בתוקף על גרסתו כי לא נהג ברכב מיום 1/7/14, ואני מוצא לנכון, לאחר שהאזנתי לדבריו בבית המשפט להאמין לו.

סעיף 42 (א) לפקודת התעבורה וקובע כי:

"42.א. פסילה שהטיל בית המשפט מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לפי פקודה זו תחל ביום מתן גזר הדין אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת". [ההדגשה שלי - א.ה.].

באי כוח הצדדים טענו טענות שונות לעניין חישוב הפסילה בהתאם להלכה הנוהגת וכן טענות לגבי עצם הסמכות של בית המשפט לדון בבקשות מסוג זה והפנו להלכה החדשה מאת בית המשפט העליון בבש"פ 9075/12 ג'אבר נ' מדינת ישראל [להלן פרשת ג'אבר].

אין ספק כי לאור ההלכה שנקבעה בפרשת ג'אבר בית המשפט לתעבורה אינו מוסמך לדון בבקשות לחישוב פסילה. בקשות אלו צריכות להיות מופנות למשרד הרישוי ישירות כאשר ערעור על החלטות אלו של משרד הרישוי יובא בפני בית המשפט לעניינים מנהליים.

הכותרת שניתנה לבקשה אינה בקשה לחישוב פסילה אלא בקשה למתן הוראות בהתאם לסמכותי לפי סעיף 42 א' לפקודת התעבורה. לאחר ששמעתי את הנאשם שוכנעתי כי אכן הנאשם סבר בכנות כי בהתאם לגזר הדין הפסילה מתחילה ביום 1/7/14 ולפיכך אני סבור כי מבחינת מהות הבקשה אכן אין מדובר בבקשה לחישוב פסילה, אלא למעשה מדובר בבקשה להבהיר את החלטתי בגזר הדין.

לאחר שעיינתי בדבר, לאחר ששמעתי את עדותו של הנאשם ומאחר שאני מאמין לו, ולאחר שבחנתי שוב את הפסקה הרלוונטית בגזר הדין, אני מוצא להבהיר כי על פי גזר הדין ניתן להבין כי אכן גזר הדין מורה כי הפסילה תחל ביום 1/7/14 ללא צורך בפעולות נוספות מצד הנאשם.

מאחר ובגזר הדין ניתנה למעשה להבנתי "הוראה אחרת" על פי סעיף 42(א) לפקודת התעבורה לתחילת הפסילה מיום עמוד 2

1/7/14, ומאחר וגזר הדין אינו מציין כל חובת הפקדה נוספת, וכן מאחר ואני מקבל כאמור את דבריו של הנאשם ומאמין לו, אני מוצא לנכון כי יש לאפשר לנאשם במקרה חריג זה ליהנות מהספק.

לפנים משורת הדין, ולאור האמור, אני מורה למזכירות להנפיק לנאשם אישור הפקדה בתיק זה בהתאם לגזר הדין וזאת ל-7 חודשים מיום 1/7/14.

המזכירות תעביר החלטתי יחד עם אישור ההפקדה לב"כ הנאשם.

הדיון שנקבע ליום 1/3/15 - מבוטל ואין צורך בהתייצבות הצדדים.

ניתנה היום, ז' אדר תשע"ה, 26 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.